

Pridiga g. nadškofa Stanislava Zoreta ob prazniku sv. Stanislava v torek, 14. novembra 2017, v cerkvi sv. Vida v Šentvidu

Spoštovana gospoda škofa, spoštovani gospod direktor, dragi bratje duhovniki, draga diakona, bogoslovci, ministranti, dragi pevci, dragi vsi, ki skrbite za življenje Zavoda sv. Stanislava v različnih oblikah služenja, dragi dijaki in dijakinje, dragi prijatelji Zavoda sv. Stanislava, dragi bratje in sestre.

Kot smo slišali v uvodnih besedah gospoda ravnatelja, smo tukaj zato, da se ob godu zavetnika našega zavoda zahvalimo vsemogočnemu Bogu za vse blagoslove, s katerimi obdarja to ustanovo in s katerimi objema vsakega izmed vas, da morete vsi rasti v dobrem. Tako tisti, ki se v Zavodu sv. Stanislava usposabljate, da boste mogli skozi študij, skozi različne oblike napredovanja vstopati v življenje, kakor tudi vi, dragi učitelji in vsi ostali, ki ob rasti naših mladih tudi sami rastete v človeški in v krščanski drži vsakega izmed nas. Bogu smo zares hvaležni za vse, kar daje vam in kar po vas daje naši Cerkvi in našemu narodu. To je znamenje njegove bližine, njegove naklonjenosti, njegove očetovske skrbi za vsakega izmed nas.

Morda je koga presenetila beseda iz Knjige modrosti, ko smo slišali, da se je očem nespametnih zdelo, da so umrli, da je njih odhod veljal za nesrečo, oni pa so v miru. Čeprav te besede Knjige modrosti veljajo najprej za tiste, ki so odšli od nas, veljajo tolikokrat tudi za nas. Kdo izmed nas še v svojem življenju ni imel občutka, sedaj se je pa vse sesulo, sedaj je konec, od tu naprej ne znamo, od tu naprej ne zmoremo. In kako tesno je v takih trenutkih človeku. Ko se zdi, da so vse poti pripeljale v slepo ulice, da ne bo več vzšlo sonce in da se ne bo odprl noben prehod v jutrišnji dan.

V nedeljo sem srečal človeka, za katerega vem, da je točno te stvari doživljal tudi sam, v svojem lastnem življenju. Ko je pri 27-ih, se pravi, ko je komaj dobro vstopil v življenje, padel s češnje in si poškodoval hrbtenico ter postal tetraplegik. Konec. V najboljšem primeru je bila njegova usoda samo še invalidski voziček in popolna odvisnost od tistih, ki mu bodo po službeni dolžnosti ali pa iz sočutne bližine in naklonjenosti pomagali živeti. Ampak za tega človeka je bil ta dogodek, kakor danes gleda nanj, milostni trenutek. Kajti ko je začel sprejemati svoje življenje na vozičku in svojo invalidnost, je dejal: »Videl bi rad, kaj mi lahko ponudi takšno invalidno življenje in če se lahko kaj naučim, ne da bi, ko bom umiral, spoznal, da nisem nikoli živel.« Kaj mi lahko ponudi takšno življenje? Ne, česa sedaj ne bom mogel početi, za kaj sem prikrajšan, kakšen trpin in revež sem. Ne, kaj mi lahko ponudi takšno življenje.

Dragi moji prijatelji, na srce bi vam položil ta stavek. Kajti vedno znova boste na poti svoje rasti doživljali padce in spuste. In takrat ne postanite tožeči, jokajoči, jamrajoči, ampak se vprašajte, kaj mi lahko ponudi takšno življenje, kaj mi lahko ponudi takšen padec. In poglejte, ta človek, rojen leta 1959, je danes odličen slikar, čeprav mora slikati z usti, je zelo dober pesnik, čeprav ne more uporabljati prstov, da bi svojo poezijo zapisal, je ustanovitelj zavoda Ars Viva, ki združuje ljudi različnih pogledov, poklicev in sposobnosti, da skupaj delajo za dobro človeštva, oblikuje in izdeluje spletne strani za druge in ima tudi svojo spletno trgovino. Nekdo, ki je pri 27-ih v prvem trenutku pomislil, da je konec njegovega življenja. Videl bi rad, kaj mi lahko ponudi takšno življenje. Njegovo življenje je eno samo bogastvo, s katerim osrečuje druge. S katerim uči otroke, kako slikati, kako gledati naravo, kako sprejemati življenje, kako zlesti v naročje invalidnemu človeku, kako postati normalen v nenormalnih okoliščinah za naš način razmišljanja.

Sv. Stanislavu, vašemu zavetniku, se je tudi življenje postavilo naproti. Ko je bil vaših let, še nekoliko mlajši, se je zdelo, da je njegova življenjska pot neizvedljiva. Želel je postati jezuit, pa ga niso upali sprejeti, ker so se bali njegovega očeta, njegovega vpliva, morda tudi njegove nasilnosti. In je šel iz Dunaja v Nemčijo, pa ga tudi tam niso sprejeli; in je šel iz Nemčije v Rim in v Rimu so ga sprejeli. Kajti nekdo, ki prehodi 1500 kilometrov za to, da bi dosegel svoj cilj, cilj nosi v sebi, ta človek že živi svoj cilj

in ga mora samo še navzven uresničiti. Sv. Stanislav, zavetnik vašega zavoda, nam pravi, obogati nas samo to, česar nam ne more nihče vzeti. Samo to nas v resnici obogati. In s tem bogastvom je prehodil vse te kilometre, vse te razdalje, s tem bogastvom v sebi je nazadnje prepričal očeta, da je blagoslovil njegovo odločitev, in s tem bogastvom je plemenitil vse okoli sebe in bil vzgojitelj, čeprav je umrl pri 18 letih, trdno odločen služiti Bogu in vztrajati v njegovi službi z vezmi uboštva, čistosti in pokorščine, dokler bo živel. Trdno odločen vztrajati. Nobenega če, ko, če bom mogel. Trdno odločen vztrajati. Tako se dosega cilje.

In kako lahko mi, dragi bratje in sestre, uresničujemo vse te drže. Tako, da po Jezusovem zgledu postanemo nekoristni hlapci. On, ki je postal zavržen, mož bolečin, preizkušen v trpljenju, on je postal Zveličar sveta, kakor piše na glavnem pročelju vašega zavoda. Po Jezusovem zgledu spolnjevati Očetovo voljo, živeti od Očetove volje in hkrati služiti bratom in sestram, z njim se podati na pot, za njim, ki je prehodil Galilejo, ki je prehodil Samarijo, ki je prehodil Judejo, za njim, ki je hodil od kraja do kraja, ki se je opasal in učencem umil noge. Kakšno služenje. Peter se je nad tem pohujšal. Jezusu je bilo jasno, da je edini način, da te može naredi v apostole, v oznanjevalce evangelija, da se da razpeti na križu, da moli za odpuščanje tem ubogim ljudem, ki ne vedo, kaj delajo, in ne pričakuje hvaležnosti. Če bi Gospod Jezus kar koli v svojem zemeljskem življenju naredil zato, ker bi pričakoval hvaležnost, se niti učlovečil ne bi. In zato, smo tudi mi poklicani, da hodimo po svetu, v katerega smo postavljeni in poslani, in delamo dobro, ne da bi pričakovali, kdo bo to dobro opazil, kdo ga bo sprejel, kdo bo zanj hvaležen. Kdor namreč pričakuje zahvalo, bo delal dobro iz preračunljivosti, ne iz ljubezni. Vendar računica preračunljivost ni sposobna iti do konca. Preračunljivost ima pravzaprav zelo ozko postavljene meje, ljubezen je pa sposobna iti do konca in še celo dlje. Ljubezen je sposobna iti tudi onkraj konca, kakor si ga mi zamišljamo.

In zato, dragi bratje in sestre, danes po zgledu in po priprošnji sv. Stanislava tudi mi vzemimo dva stavka za svoje življenjsko vodilo, za spodbudo takrat, kadar bomo mislili, da se ne da naprej. »Videl bi rad, kaj mi lahko pobudi takšno življenje,« gospoda Benjamina Žnidaršiča in sv. Stanislava: »Obogati nas samo to, česar nam ne more nihče vzeti.« Amen.